

Αφροδίτη

written by Τατούμ Ο'Νηλ | 23.12.2014

Είχε βρει την πολυκατοικία κεντρική, γεμάτη γραφεία και άνοιξε την πόρτα στο πρώτο που βρήκε μπροστά της. Δικηγόρος δεν είσαι; του είπε. Θέλω να με αναλάβεις. Θέλω να τα πουλήσω όλα στο χωριό, δεν έχω δικαίωμα; θέλω ένα δικό μου σπίτι στην πόλη, θέλω να ζήσω μόνη μου, βαρέθηκα το οικοτροφείο. Τόσα χρόνια στη δουλειά είχε συνηθίσει τα παράξενα, κατάλαβε ότι κάτι έτρεχε, την πήρε με το μαλακό. Και μη σε νοιάζει, έχω λεφτά, έχω λεφτά, σου λέω. Καλά, της είπε, μη σε ανησυχεί αυτό, θα τα βρούμε και της έπιασε την κουβέντα, την ηρέμησε, την ξεπροβόδισε μετά από λίγο. Θα ξανάρθω, εντάξει, του είπε αυτή, βέβαια και θα ξανάρθεις, δεν τα είπαμε; Μόλις έφυγε, πήρε τηλέφωνο τη Ζαΐρα, χρόνια υπεύθυνη στο Ίδρυμα,

όλοι γνωρίζονταν, άλλωστε λίγο – πολύ στην πόλη και της μίλησε για την επίσκεψη. Αν όντως έχει περιουσία πρέπει να την προστατέψετε, πρέπει να την θέσετε σε δικαστική συμπαράσταση. Αχ βρε Πέτρο, τι να πρωτοκάνουμε εδώ μέσα. Σε ευχαριστώ βέβαια που με πήρες, ποιος ξέρει αν είχε μπει τυχαία σε άλλη πόρτα τι θα είχε

συμβεί, αλλά έχουμε φτάσει όλοι στα όρια μας. Κι αυτό το κορίτσι που είδες, αυτό το κορίτσι που δεν θα του έριχνες δεύτερη ματιά στο δρόμο, με τη φούστα του κατηχητικού, με το πρόσωπο της αρρώστιας, αυτό το κορίτσι πηδιέται δεξιά κι αριστερά με τον πρώτο τυχόντα σε κάθε ευκαιρία, δεν μπορείς να φανταστείς, η λήμπιντό της είναι ανεξέλεγκτη, είναι η αρρώστια, αλλά πώς και γιατί να την περιορίσεις, να έβλεπες, μόνο, με ποιους, δεν θέλεις κι άλλα, κι εμείς να έχουμε επιπλέον την έννοια κάθε μήνα να κάνει τις εξετάσεις της για αφροδίσια, αντισύλληψη και τώρα με όλες αυτές τις περικοπές ούτε να το σκέφτομαι δε θέλω. Τι να σκεφτείς. Την ελευθερία και τις γκρίζες περιοχές της; Δεν υπάρχει πιο μεγάλη συζήτηση από αυτήν. Την ορμή και το νόημα της ύπαρξης; Μα χαμογέλασε στην εικόνα εκείνης της νεαρής γυναίκας που δεν μπορούσε να πάει το μυαλό σου, εκμαυλισμένο και εκφυλισμένο από τις πλασαρισμένες εικόνες αφύσικης αισθητικής τελειότητας, ότι τελικά αυτή ήταν η Λευκή Θεά, η αρχέγονη Αφροδίτη, η ίδια η Ζωή που διεκδικούσε και συνέχιζε.